

Teza: brak możliwości zaskarżenia postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Ponieważ Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, utrzymujące w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych o odmowie wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu zostało wydane przez sąd odwoławczy w wyniku wniesionego przez skarżącą zażalenia, środek odwoławczy od niego nie przysługuje.

Sygn. akt: Wo-138/18

POSTANOWIENIE

z dnia 13 listopada 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

składzie:

Przewodniczący: Sędziowie:

SWSD Dariusz Drozdowski

SWSD Magdalena Szepczyńska

SWSD Anna Karaś (sprawozdawca)

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 listopada 2018 r. zażalenia T. K. na zarządzenie Przewodniczącej Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu z dnia 25 czerwca 2018 roku o odmowie przyjęcia środka odwoławczego od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu z dnia 7 marca 2018 roku, sygn. akt OSD 37/2017,

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

W dniu 30 marca 2017 roku do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Rady Adwokackiej w Wałbrzychu wpłynęła skarga T. K. na adwokata R. M. oraz radcę prawnego J. K.. Okręgowa Rada Adwokacka przekazała sprawę do właściwej w sprawie Okręgowej Rady Adwokackiej we Wrocławiu oraz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu.

Ponieważ skarga T. K. została sporządzona w sposób nieczytelny Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu pismem z dnia 10 lipca 2017 roku wezwał skarżącą do uzupełnienia skargi poprzez sprecyzowanie treści zarzutów wobec radcy prawnego J. K., w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Odpowiadając na wezwanie skarżąca przysłała odręcznie sporządzone również nieczytelne pismo, z którego nie było możliwe odczytanie zarzutów stawianych radcy prawnemu.

Wobec powyższego pismem z dnia 11 sierpnia 2017 roku, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu ponownie wezwał skarżącą do uzupełnienia skargi poprzez przesłanie skargi z zapisem drukowanymi literami lub też przesłanie wydruku, a jeżeli skarżąca nie ma możliwości wydrukowania pisma o przesłanie pisma za pomocą poczty elektronicznej, ponieważ Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest w stanie

zapoznać się za stawianymi r.pr. J. K. zarzutami. Odpowiadając na wezwanie skarżąca ponownie przesłała odrębne, nieczytelnie napisane pismo datowane na dzień 29 sierpnia 2017 roku.

W zaistniałej sytuacji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu pismem z dnia 14 września 2017 roku wezwał skarżącą do złożenia ustnego zawiadomienia na czynności r.pr. J. K. w siedzibie swojej Kancelarii we W. , przy ul. (...) w dniu 27 września 2017 roku o godzinie 13:00 . Po bezskutecznym upływie terminu do złożenia ustnego zawiadomienia Rzecznik Dyscyplinarny w W. sporządził w dniu 27 września 2017 roku Protokół z ustnego przyjęcia skargi w którym odnotował, że skarżąca zawiadomiona prawidłowo o terminie ustnego złożenia skargi, nie stawiała się.

W takim stanie faktycznym w dniu 28 września 2017 roku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie.

W dniu 3 listopada 2017 roku na adres Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu wpłynęło zażalenie skarżącej na Postanowienie z dnia 28 września 2017 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie datowane na 24 marca 2017 roku.

Następnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu 12 lutego 2018 roku wezwał r.pr. do ustosunkowania się do pisma skarżącej.

Odpowiadając na wezwanie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego r.pr. J. K., pismem z dnia 1 marca 2018 roku ustosunkowując się do środka zaskarżenia wniesionego przez skarżącą na Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, podniosła, że z uwagi na nieczytelność skargi nie rozumie treści zarzutów skarżącej wobec niej skierowanych. Jednocześnie przyznała, że została wyznaczona jako pełnomocnik z urzędu dla Pani T. K. w sprawie cywilnej prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Świdnicy pod sygn. akt: IC 92/15 z powództwa H. i M. Z., przeciwko skarżącej o zapłatę. Radca prawny wyjaśniła, że niezwłocznie po otrzymaniu informacji o ustanowieniu jej pełnomocnikiem strony, wysłała Pani T. K. pismo oraz kontaktowała się z nią telefonicznie. Następnie w dniu 8 czerwca udała się do Sądu Rejonowego w Świdnicy w celu zapoznania się z aktami sprawy, a następnie na spotkanie ze skarżącą, która miała przedstawić w trakcie tego spotkania wszelkie posiadane dokumenty i informacje niezbędne do sporządzenia pisma procesowego w sprawie. Zdaniem r.pr. J. K. skarżąca nie wykazała woli współpracy, posiadając własny pogląd na sprawę instruowała pełnomocnika jakie czynności ma podjąć w procesie nie przedkładając jednak żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Z uwagi na brak możliwości porozumienia się z Klientką, pełnomocnik uznała, że jedynym możliwym rozwiązaniem będzie skorzystanie z rozwiązania zawartego w art.118 par. 3 k.p.c. Wobec powyższego zwróciła się do właściwego Sądu o zwolnienie z obowiązku zastępowania pozwanej T. K. w procesie z uwagi na istotną sprzeczność stanowisk co do sposobu prowadzenia sprawy oraz brak zaufania. O powyższym fakcie powiadomiona została również Okręgowa Izba Radców Prawnych w Wałbrzychu oraz skarżąca. Reasumując r.pr. J. K.:arczmarczyk stwierdziła, że w swoim przekonaniu wszelkie czynności wykonane przez nią w sprawie do której została wyznaczona z urzędu podejmowane były w interesie skarżącej.

W dniu 7 marca 2018 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu po rozpoznaniu zażalenia T. K. z dnia 11.10.2017 roku na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu R. W. z dnia 28.09.2017 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu J. K. postanowił utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy. W uzasadnieniu wskazano, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza aby radca prawny J. K. niewłaściwie wywiązywała się z obowiązków zawodowych, pełniąc rolę pełnomocnika z urzędu skarżącej. Postanowienie zawierało pouczenie o braku możliwości jego zaskarżenia wraz z podaniem podstawy prawnej.

Postanowienie została doręczona skarżącej w dniu 11.06.2018 roku. Kolejno w dniu 21.06.2018 roku do OIRP w Wałbrzychu wpłynęło pismo skarżącej z dnia 18.06.2018 roku, które w realiach niniejszej sprawy zostało uznane za środek odwoławczy do Postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Wałbrzychu z dnia 7 marca 2018 roku, w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: OSD 37/17, utrzymujące w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika

Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu Rafała Wiatra z dnia 28.09.2017 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu J. K..

Z uwagi na brak możliwości zaskarżenia przedmiotowego postanowienia, Przewodnicząca Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Wałbrzychu zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2018 roku odmówiła przyjęcia środka odwoławczego, pouczając jednocześnie stronę o prawie do wniesienia zażalenia na to zarządzenie.

W dniu 24.07.2018 roku do OIRP w Wałbrzychu wpłynęło pismo skarżącej T. K. skierowane do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie w których skarżąca podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie, które należy uznać za zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia środka odwoławczego do rozpoznania.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył co następuje.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowie działalności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 741 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu o postępowania karnego oraz rozdziału I-III Kodeksu karnego.

Zgodnie z art. 426 par. k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Ponieważ Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu 7.03.2018 roku utrzymujące w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu R. W. z dnia 28.09.2017 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu J. K. zostało wydane przez sąd odwoławczy w wyniku wniesionego przez skarżącą zażalenia, środek odwoławczy od niego nie przysługuje.

Z kolei w myśl art. 429 par. 1 k.p.k. prezes sądu pierwszej instancji odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony został po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Wobec powyższego zarządzenie Przewodniczącej Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Wałbrzychu z dnia 25 czerwca 2018 roku o odmowie przyjęcia środka odwoławczego zostało wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami, ponieważ był on niedopuszczalny z mocy ustawy.

Niniejsze postępowanie nie odnosi się do merytorycznych zarzutów skargi, przesądza jedynie o braku możliwości skutecznego wniesienia środka zaskarżenia.

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.